

Ако печенитѣ гълъби сами ни капѣха въ устата, ако всичко можехме да добиваме безъ трудъ, както въздуха и слънчевата свѣтлина, тогава наистина нѣмаше нужда да се управлява производството, тъй като нѣмаше да има производство. Но докато сме принудени да си изкарваме срѣдствата за живѣне съ трудъ, обществото трѣбва да регулира този трудъ.

И така, ний виждаме, че економическитѣ отношения не могатъ да се опратъ на анархически основи. Но какво ще стане съ държавата? Разбира се, анархиститѣ и дума не искатъ да чуятъ за държавата; републиканско-демократическата наредба за тѣхъ нѣма никаква стойностъ, а идеята за работническа държава, стремлението да се земе кърмилото на властѣта отъ пролетариата тѣ го смѣтатъ за прѣстѣпно съзаклетие противъ свободата. „Ний не щеме никаква властъ — викатъ анархиститѣ — никакви правителства, даже пролетариатски. Трѣбва да се срине държавата издѣно, да се изкорени самата идея за държавата. Върху почвата, очистена отъ развалинитѣ на държавата, свободниятъ народъ ще издигне новото здание на едно общество